

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Szepesi Dóra ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Juhász Ákos jogtanácsos által képviselt Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatala alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Bíróságon 11.K.34.338/2004. számon indított és ugyanezen bíróság 2006. december 5-én kelt 11.K.34.338/2004/28. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 29. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 11.K.34.338/2004/28 számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 400.000 (négy százezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg államnak - külön felhívásra - 2.500.000 (kettőmillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az adóhatóság a felperesnél ellenőrzést tartott 2003. III. negyedév vonatkozásában. Az ellenőrzés a felszámított általános forgalmi adó vonatkozásában megállapítást nem tett, a fizetendő adó összegét a vallott adatokkal egyezően elfogadta, az előzetesen felszámított adóval kapcsolatban a jegyzőkönyv 1. számú mellékletében felsorolt számlák adótartamát levonhatóként nem fogadta el. Vizsgálta a H. Kft. által kibocsátott számítástechnikai alkatrészek és háztartási kisgépek beszerzéséről szóló számlákkal kapcsolatban a számlakibocsátó, valamint az általa beszerzési forrásként megjelölt E. Bt. gazdasági tevékenységét, adóalanyiságát. E körben tanukat hallgatott meg. Értékelte a vállalkozások egyes adatait, így a

raktározási körülményeiket, a beszerzés módját, az egyes iratai tartalmát, és azt a következtetést vonta le, hogy a H. Kft. és a nekik szállító E. Bt. gazdasági tevékenység hiányában nem értékesíthette azokat az árukat a felperes részére, amelyekről a számlakibocsátás megtörtént. Az általa lefolytatott vizsgálat alapján hasonló megállapításra jutott a G. Kft. által kibocsátott számlákkal kapcsolatosan is.

Az ellenőrzés eredményeképpen meghozott első fokú határozat a felperes terhére 2003. III. negyedévére 110.410.000 Ft adókülönböt állapított meg, amelyből 107.240.000 Ft minősült adóhiánynak és 3.126.000 Ft jogosulatlan visszaigénylésnek. Ennek következményeképpen az adóhatóság összesen 55.183.000 Ft bírság, és 12.823.000 Ft késedelmi pótlék megfizetésére is kötelezte a felperest.

A fellebbezés folytán eljáró alperes, mint másodfokú hatóság, 1228497102 számú határozatával az első fokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében e határozatok hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint a vizsgált 2003. évi III. negyedévre teljesített általános forgalmi adó bevallásában feltüntetettek mindenben megfeleltek a jogszabályi előírásoknak. Vitatta, hogy a társaság ügyvezetőjétől elvárható lett volna az egyes beszállítóknál a személyes érdeklődés, eljárás. Kérte különböző tanúk meghallgatását.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Fenntartotta nyilatkozatában foglalt álláspontját, miszerint a tényállást felderítette, és helyes volt az abból levont következtetése is.

Az első fokú bíróság a bizonyítási eljárás során a beszerzett iratok értékelése mellett meghallgatta tanúként V. G.-t a felperes kereskedelmi igazgatóját.

A felperes egyéb tanúmeghallgatásra vonatkozó kérelmeit, valamint az Európai Bíróságtól előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmét nem találta alaposnak, 11.K.34.338/2004/28. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Az első fokú bíróság megállapította a rendelkezésre álló adatok alapján, hogy a felperes a perbeli időszakban a H. Kft. és a G. Kft. által kibocsátott számlák tartalmi hitelességét nem tudta bizonyítani. Ezek a számlák ugyanis az első fokú bíróság által idézett jogszabályok, így az általános forgalmi adóról szóló 1992. LXXIV. törvény (Áfa tv.) 32. § /1/ bekezdés a) pontja, 35. § /1/ bekezdése, 44. § /5/ bekezdése, valamint a számvitelről szóló 2000. évi C törvény (Sztv.) 15. § /3/ bekezdése, 166. § /1/ és /2/ bekezdése szerint nem tekinthetők olyannak, mint amilyenre adólevonási jogot lehetett volna alapítani.

Az első fokú bíróság ítéletében egyenként értékelte a rendelkezésre álló okiratokat a meghallgatottakkal által előadottakat, és részletesen indokolta, hogy a felperes egyes tényállításai, illetőleg jogi álláspontja miért volt alaptalan.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte az ítélet hatályon kívül helyezését, és a keresetének megfelelő döntés meghozatalát.

A felperes eljárásjogi és anyagi jogi jogszabálysértésekre is hivatkozott. Fenntartotta azt a jogi álláspontját, és részletesen meg is indokolta, hogy a perbeli számlák az adólevonási jog érvényesítésére alkalmasak voltak. Ezen túl valamennyi első fokú eljárás során előadott bizonyítási indítványát és jogi érvelését is fenntartotta.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az első fokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, és helytálló volt az abból levont jogkövetkeztetése is.

Alaptalanok voltak a felperes eljárásjogi szabálysértésre való hivatkozásai, a rendelkezésre álló iratok alapján a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a felperesnek nem sérült az iratbetekintési, észrevételezési, illetve bizonyítási indítvány előterjesztésére vonatkozó jogosultsága.

Az első fokú bíróság és az adóhatóság által helyesen idézett jogszabályi rendelkezések alapján a Legfelsőbb Bíróság is arra a következtetésre jutott, hogy a perbeli számlák nem voltak hitelesnek tekinthetők, ezért ezekre a számlákra általános forgalmi adólevonási jogot alapítani nem lehetett.

Az első fokú bíróság helyesen értékelte a perbeli adatokat, mérlegelte az egyes bizonyítékokat. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésére illetőleg új bizonyítékok értékelésére a Pp. 275. § /1/ bekezdése alapján lehetőség nincs. Kivéve azt a kivételes esetet, amikor a bizonyítékok mérlegelése során iratellenesség, hiányosság, kirívóan okszerűtlen következtetések levonása észlelhető.

A Legfelsőbb Bíróság a perbeli esetben ilyen esetet nem észlelt. A perben eldöntendő kérdés az volt, hogy az ellenőrzés által megjelölt számlák az általános forgalmi adólevonási jog gyakorlására alkalmasak voltak-e. Ennek érdekében folytatott vizsgálatot az adóhatóság, illetőleg az első fokú bíróság.

Az első fokú bíróság ítéletében helyesen hivatkozott az Sztv. 166. § /1/ és /2/ bekezdésére, valamint arra, hogy az általános forgalmi adólevonási jog gyakorlásának igen szigorú törvényi feltételei vannak. Adott esetben az a körülmény, hogy a perbeli adatok szerint az adó áthárítása nem történt meg, illetve az, hogy a felperes az áruk beszerzésére, átvételére és leszállítására megfelelő okiratokkal nem rendelkezett, megakadályozta a levonási jog jogszerű gyakorlásának lehetőségét. A számlakibocsátó vizsgálata során megállapításra került, hogy számviteli bizonylatok nem álltak rendelkezésre, így helytálló volt az a következtetés, hogy a kibocsátott számla adatai szerinti gazdasági esemény nem történt meg.

Az első fokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy a könyvvitelben nyilvántartott adatoknak a valóságban is megállapíthatóknak, kívülállóknak által is ellenőrizhetőknak kell lennie (a valódiság elve). E vonatkozásban helyes utalni arra, hogy a megfelelő okirati bizonylatok hiányát tanúvallomással pótolni nem lehet. Az adójogszabályok, számviteli jogszabályok szigorú rendszerében az eltérő törvényi feltételek kerültek megfogalmazásra a polgári jog szabályaihoz képest. Mint ahogy az első fokú bíróság is helyesen utalt erre, az Alkotmánybíróság által is határozatában leszögezett elvek (724/B/1994. AB határozat) megfogalmazták azt a tényt, hogy az adóhatóságok az egyes ügyletek vizsgálatakor kizárólag adójogi következtetéseket vonhatnak le. E következtetések levonására azonban jogosultak és kötelezettek is.

A Legfelsőbb Bíróság egyetértett az első fokú bírósággal abban is, hogy a felperes további bizonyítási indítványai tanúmeghallgatásokra vonatkozóan a perbeli ügy megítélése szempontjából irreleváns.

Helyesen értékelte az adóhatóság és az első fokú bíróság az Áfa tv. 44. § /5/ bekezdésében írt feltételek perbeli hiányát. A módosított Áfa tv. 44. § /5/ bekezdése többletjogot biztosít ha, és amennyiben bizonyított, hogy az adólevonásra jogosult adóalany az adóköteles tényállás kapcsán kellő körültekintő magatartást tanúsított. Ennek az utóbbi magatartásnak a vizsgálatánál nem hagyható azonban figyelmen kívül, hogy mely oknál fogva nem felelt meg a bizonylat az alaki és tartalmi követelményeknek, továbbá hiteltérdemlőség megállapítása érdekében a számlabefogadó tett-e, és ha igen, milyen intézkedéseket. Valóban nem elvárható az a feltétel, hogy a felperes igazgatója valamennyi beszállítóval helyszíni személyes tapasztalatokat szerezzen. A kellő körültekintés megállapításához azonban szükséges az olyan magatartás, amely igazolná a gazdasági partnerek megfelelő megválasztását, a közhiteles nyilvántartásokban szereplő adatainak, illetőleg az általa végzett tevékenységnek, árubeszerzésnek, áruraktározásnak és egyéb adatoknak bármilyen módon történő ellenőrzése. Ennek megtörténtét a felperes nem bizonyította, így az általános forgalmi adólevonási jog körében történő kockázatot is viselnie kell.

Az első fokú bíróság helytállóan utasította el a felperes előzetes döntéshozatal kezdeményezésére vonatkozó kérelmét is. Mint azt már a Legfelsőbb Bíróság többször kifejtette, az Európai Bíróság döntött abban a kérdésben, hogy a közösségi jogszabályok az Európai Unióhoz való csatlakozás előtti adóévekre nem vonatkoztathatók. A perbeli időszakban lefolytatott adóvizsgálat (2003-ban) Magyarország Európai Unióhoz való csatlakozását megelőzően történt.

Mindezekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest felülvizsgálati perköltség fizetésére.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § /1/ bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § /2/ bekezdése alapján köteles megfizetni.

Budapest, 2008. február 14.

Dr. Hajnal Péter sk. a tanács elnöke, Dr. Danziger Éva sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő